til Amerika fra Sommerset i England, besad store Ejendomme i Maryland, og Anna Ella Carroll gav, da hun overtog sin Ejendom, først og fremmest sine Slaver fri. Derpaa greb hun Pennen, og hvad hun skrev om Slavespørgsmaal, vakte i hele Amerika og navnlig i Sydstaterne en saa vældig Opsigt, at *Jefferson Davis* selv søgte at bevæge hende til Tavshed. Hun svarede blot: „De faar mig aldrig paa Deres Side, selv om De skænkede mig alle Sydstaterne tilsammen".

Saa kom Krigen.

Ella Carroll havde ikke blot alvorligt studeret Kunster og Videnskaber, Filosofi og Statsøkonomi. Hendes Kæphest havde fra hendes tidlige Barndom været Krigsvidenskaben. Med sit nøje Kendskab til Syden troede hun derfor nu fuldt og fast paa sin Mission. Hun overværede selv personlig Slaget ved Belmont ved St. Louis. Som en Feltherre fulgte hun Slagets Gang fra de mest udsatte Punkter uden at bekymre sig om Kugleregnen. Efter Slaget hjalp hun med at forbinde de saarede. Men siden red hun fra Lejr til Lejr, var allestedsnærværende, udforskede Stemningen blandt Befolkningen i Missisippidalen, gennem hvilken Nordarmeen vilde trænge frem til Syden. Hun blev overbevist om, at hele Nordarmeens Operationsplan var forfejlet og kun vilde føre til dens egen Fordærvelse, at Nordarmeens Operationsbasis ved en rask og behændig Manøvre maatte flyttes til *Tennessee*, som dannede Nøglen til den hele Situation. I en lille elendig Hytte sad nu Ella Carroll i tre Dage og Nætter bøjet over Landkort, gjorde Beregninger og Udkast og begav sig derpaa sporenstregs til *Abraham Lincoln*, som modtog den kvindelige Feltherre med et medlidende Smil. Mere af Høflighed end af Interesse lod han Ella Carroll udvikle sine Planer; men da han imidlertid fandt, at de var udarbejdede til de allermindste Detaljer, lod han tilkalde nogle Officerer af Generalstaben, og efter otte Timers Drøftelse blev Ella Carrolls Plan antaget og dens Gennemførelse snart iværksat. Flytningen af Operationsbasis forbløffede ganske Sydarmeen, som pludselig saa sig angrebet paa sit svageste Punkt. Fire Maaneder efter sin Samtale med Ella Carroll kunde Præsident *Lincoln* udstede den berømte Proklamation, hvori han meddelte, at Krigens Skæbne havde vendt sig til Gunst for Nordstaterne. Men Planens Ophavsmand blev aldrig nævnt. Sandheden er imidlertid, at den skyldes Ella Carroll. *Lincoln* selv skrev til hende: „Landet blev, da det stod paa Afgrundens Rand, ved Deres Omtanke og Nidkærhed reddet. I Virkeligheden var Deres Fortjeneste saa stor, at det vilde falde vanskeligt at bevæge Folk til den Tro, at vore Krigsplaners Held skyldes en Kvinde. Dette overgaar den almindelige Mængdes Begreber. Men ingen kan berøve Dem den Ære, at De under Tider, da Faren for vort Fædrelaud var størst, har gjort mere for det end nogen anden i Republiken, og en saadan Kendsgerning vil ikke længe kunne undertrykkes". Og dog blev den det meget, meget længe. Nu er imidlertid den store Hemmelighed aabenbaret. Fra Krigsministeriet har man nu Anledning til at hente Dokumenter frem, som tilstrækkelig beviser, hvilken Tjeneste den store kvindelige Strateg har ydet sit Fædreland. Sekretæren for Krigsudvalget skrev i 1862: „Deres Felttogsplan har sparet Landet for Millioner", og General *Evans*, som kæmpede med i flere af Slagene, har erklæret, „at kun Miss Carrolls Plan, som med et genialt Blik skabte hele Situationen, havde vendt Krigslykken og reddet Fædrelandet".

Ved Indgangen til sit 80de Aar finder saaledes Amerikas Moltke den fortjente Anerkendelse. Den store Republik vil forhaabentlig ile med at betale en ringe Del af den Taknemmelighedsgæld, hvori den staar til en af vor Tids største og mest berømte Kvinder.

„Lille Sofie".

Af *Hermine Preusch.*

(Sluttet.)

Jeg sad i min Stue, blussende og skælvende i Feber, medens mine Forældre og Søskende forlængst sov de Retfærdiges Søvn. Da bankede det sagte paa mit Vindue, som jeg havde ladet staa paa Klem, og foran mig stod han, bleg, sitrende, aandeløs. Jeg begyndte at græde og bad ham have Barmhjertighed med mig, men han lo blot og knugede mig ind til sig. Indtil Dagen brød frem hvilede jeg nu i hans Arme, fuld af Rædsel og dog tillige af salig Hengivelse.

Jeg havde givet mig selv bort, og fra den Stund fængsledes jeg i fem Aar af de uværdigste Baand.

Siden hin Nat blev Jorden nu for mig et Helvede. Hvorledes skælvede jeg ikke for Opdagelse og ængstede mig for de mulige Følger! Der kom ikke mere Søvn i mine Øjne, jeg maatte jo bestandig ligge vaagen for at forhindre, at Adolf, naar han kom, skulde gøre Støj, der kunde forraade os!

Tit og ofte bad jeg ham paa mine Knæ om at give mig fri, at rejse bort fra Byen. Han lo kun og saa fornøjet paa mig: „Hvor i hele Verden finder jeg vel en Kvinde som Du, der skænker mig al Kærlighedens Glæde uden at forlange noget til Gengæld, ikke en Gang min Troskab. Nej, paa dig giver jeg aldrig Slip." Og han dræbte mig næsten med sin Heftighed. Jeg selv ansaa mig at være fortabt. I al min Kval og Fornedrelse følte jeg nu, at jeg trods alt elskede ham, virkelig elskede ham, og netop derfor viste jeg frygtsomt alle, selv de mindste, Foræringer tilbage. Han lo kun: „Du er alene i din Slags."

For et Aar siden forlod han mig for bestandig. Han havde ikke valgt sig nogen anden Stilling end den at bortødsle sine Millioner. Netop af den Grund, at han var rig, havde jeg jo aldrig kunnet søge at formaa ham til at gifte sig med mig. Han rejste altsaa til Paris efter at vort uværdige Forhold havde varet fem Aar, mærkeligt nok uden at blive opdaget, trods alle de Farer, der lurede omkring os. En Gang fortalte en Nabo min Fader, at en Tyv om Natten var sprunget over Muren ind til vor Gaard. Jeg stod ved Siden af, bildte mig ind, at han ved disse Ord saa skarpt paa mig, smilede som en Idiot og led Helvedeskvaler. Ved hvert Besøg, der kom til min Fader, ængstedes jeg til Døde. Det var en frygtelig Tid. Hvis Samvittighedsangst, Samvittighedskvaler kan være Bod for en Synd som min, saa er den afsonet.

Dagen efter, at Adolf havde taget Afsked og var rejst til Paris, var min Beslutning fattet.

Saa længe han paa sin Maade havde elsket mig, vilde og kunde jeg næppe bære min kvalfulde Tilværelse; men nu, da han havde udført det, jeg saa ofte paa mine Knæ havde bedet ham om, nu, da han var rejst fra mig for bestandig, nu kunde jeg ikke leve længer.

Nu i Efteraaret for et Aar siden gik jeg hjemme fra en Morgen Klokken fire. Stendammen, der laa omtrent to Timers Vej borte, var mit Maal, og i mit Værelse havde jeg lagt en Seddel, hvor jeg med et Par Ord havde taget Afsked fra Forældre og Søskende. Vejen var lang, jeg følte pludselig Sult, da jeg stod foran det mudrede grønne Vand. Modig gik jeg dog ud i det; men Vandstanden var lav, en vedholdende Tørke havde næsten halvt opsuget den lille Indsø. Jeg var allerede et godt Stykke fjernet fra Bredden, det grumsede Vand naaede mig endnu kun til Hofterne. Da vaagnede pludselig atter Livsmodet med ubetvingelig Magt, og jeg var ogsaa alt for fejg til at dukke under og saaledes hidføre Døden. Jeg vadede tilbage til Land og løb atter hjem, heldigvis saa ingen mig med de drivvaade Klæder. Hjemme var jeg ikke bleven savnet; min Seddel var slet ikke bleven funden, da de troede, jeg, som saa ofte før, var gaaet en Morgentur.

Men Badet havde gjort mig godt, jeg *vilde* atter leve.

Nogle Maaneder efter fortalte Adolfs Fader os, hvorledes den unge Mand hovedkulds havde styrtet sig midt ind i Hvirvlen af alle de Fornøjelser, Paris har at frembyde, og efter endnu et Par Maaneders Forløb kom den rystende Efterretning om Adolfs pludselige Død, foranlediget ved en Duel om en „Nana". Hvor bitre Taarer hans Død end kostede mig, saa var den mig dog en Lettelse. Hvis nu Adolf en Gang havde giftet sig og sat Bo her i sit Fædrehjem? Det havde jeg endnu mindre kunnet bære. — Min Ungdom med dens talrige Synder og Svagheder ligger nu bag mig, og for Fremtiden bruger jeg al min Kraft, min hele Tilværelse i min Families Tjeneste. Villig og glad underkaster jeg mig enhver Forsagelse; thi den forekommer mig altid som en Syndebod. Senere hen, naar vore Forældre er døde og vi andre allesammen er blevne gamle, saa vil jeg ogsaa, omhyggeligt og sparsommeligt, holde Hus for mine Søskende, og naar jeg selv er død, saa vil hele Byen sige: „Ingen af dem alle var dog saa dygtig, saa *solid* som Landaus „lille Sofie".

Vi var nu komne til en Lysning. De fjerne Bjerge skinnede mørktviolette, og jo

Denne Bestillingsseddel udklippes, paategnes og tilstilles det nærmeste Poststed.

Se næste Side.